

Salonky

Hradecký „Hrobník“

David Dvořák

NA VĚTVI

PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR NA MÍRU

JEDINÝ V HRADCI KRÁLOVÉ

Změnily se Vám ze dne na den plány a vy nevíte, kdo vám dítě pohlídá?
Pak využijte flexibilního příměstského tábora v našem Parku Na Větvi.
Tábor bude v provozu celé prázdniny od pondělí do pátku od 8:00 do 17:00.

Pro koho je tábor určen?

Rádi přivítáme děti ve věku 6–14 let. Pro všechny účastníky bude každý den připraven zábavný program v městských lesích. Navštívíme obory pro prasata i jeleny, ukážeme si zajímavosti z lesa, zajdeme na návštěvu na Stříbrný rybník a samozřejmě si užijeme spoustu zábavy a legrace.

Jak mohu přihlásit dítě?

Stačí, když zavoláte 1 den předem a rezervujete si místo.

Počet dětí je omezen na max. 20 dětí na den. Celý den se o zábavu Vašeho dítěte postaráme.

V ceně je zahrnuto:

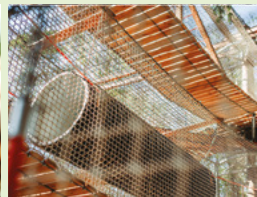
- Strava (2× svačinka, oběd) a pitný režim po celý den
 - 1 zkušený instruktor na maximálně 10 dětí
 - Celodenní vstupné do našeho parku
 - Program na celý týden

Kolik mě tábor bude stát?

Kompletní týden (pondělí–pátek): 2 950 Kč

1 den: 750 Kč (rezervace je možná den dopředu)

Kapacita dětí je omezená na 20 dětí, nezapomeňte své ratolesti rezervovat včas.

Kontaktní osoba:
Julie Shtipaková
info@parknavetvi.cz
tel.: 722 912 565

www.parknavetvi.cz

Editorial

Příběhy hradeckých figurek

HYNEK ŠNAJDAR / šéfredaktor

Každé město má svoje postavičky, figurky, originály, svérázy... Když jsem jako mladík bydlel ve Valmezu na Valašsku, takovou figurkou a nejznámějším bezdomovcem tam byl Vašek Taška. Drobný mužíček ošumělého zevnějšku vozil svůj skromný majetek v taškách přivazaných na malém dvoukoláku. Neměl žádné příbuzné, žil si vlastním životem, měl svůj styl a nikomu neškodil. Tříkrát větší Hradec Králové má samozřejmě takových postaviček mnohem více. A právě ty mapuje a jejich příběhy sepisuje Slávek Trávníček. Proto jsme ho oslovili, aby se o tyto lidi podělil. „Takový člověk musí být něčím zajímavý, výjimečný a vyčnívat z davu,“ řekl Trávníček, jak si hradecká figurka zaslouží jeho pozornost. Příběhů už napsal dvánáct a my je budeme na stránkách magazínu postupně zveřejňovat. V červencovém představujeme Zeleňého mužíčka Reného Tatoura. Tak si jeho story při letním čtení užijte. ■

OBSAH

DAVID DVOŘÁK / str. 6 ▷ 8

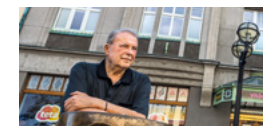
VYLIDŇOVÁNÍ HRADCE

str. 10 ▷ 12

LET BALONEM

str. 18 ▷ 19

SLÁVEK TRÁVNÍČEK

str. 14 ▷ 16

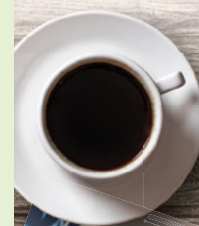

PETR ČERVINKA

str. 20 ▷ 21

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyh.cz, Redakce: Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, hynek@salonkyh.cz, David Záruba, tel.: 777 466 138, david@salonkyh.cz, Tereza Karanská, tereza@salonkyh.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Kriegler, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 10 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Lesů pán
Milan Žeržán

Herní panely děti zabaví nejen ve školkách a restauracích

Do mateřských škol, školních družin, domů dětí a mládeže, autosalonů, obchodů, ale také například do čekáren u lékařů a do dalších zdravotnických zařízení se skvěle hodí kvalitní zábavné a didaktické nástěnné hry, které dodává hradecká společnost MONTELA MH. Ta na českém a slovenském trhu exkluzivně zastupuje známého holandského výrobce Instore Kids Corners. Showroom firmy MONTELA MH, v němž si můžete ty nejoblíbenější panely prohlédnout, najdete v Hradci Králové na Kladské ulici.

Díky panelům klid v čekárnách

Toužíte po pořádku a klidu v čekárně své ordinace nebo na chodbách zdravotnických zařízení, ať už poliklinik, nebo nemocnic? Rádi byste měli spokojené pacienty s dětmi a zvýšili komfort při čekání na jejich vyšetření? Panely jsou v provozech snadno připevnitelné. Dětské panely jsou garancí, že se děti originálně zabaví a zároveň didakticky vzdělají. Jejich rodiče budou při čekání spokojeni se zabavením dítěte. Hry a prvky, které jsou vyrobeny z kvalitních materiálů, jsou navíc neodnesitelné, což jistě zejména v čekárně oceníte. Prostor pro instalaci není potřeba velký, panely jsou malé a mělké, lze je dát kamkoliv na stěnu.

kladných symbolů – pak nebudou rodiče spěchat, setrvají u vás déle a jistě utratí více za občerstvení.

Panely mají v oblíbené kavárny i restaurace

Co si budeme povídat, zabavit dítě se hodí i v kavárnách a restauracích, stejně jako v hotelových provozech nebo třeba i v bankách. To oceňují provozovatelé těchto zařízení, ale i samotní rodiče dětí, kteří se tak mohou do kavárny či restaurace o to raději s dětmi vracet. Rádi byste u sebe zákazníky pozdrželi déle? Umožněte jim to! Pokud zabavíte děti našimi pestrými a barevnými hrami, rodiče budou ujisti, že je dítě spokojené a zajímavě si hraje. A navíc při hraní rozvíjí svoje dovednosti, jemnou motoriku, rozpoznávání barev, čísel a zá-

Dětské herní prvky i pro mateřské školy

Naše dětské hrací panely můžete využít k rozvoji jemné motoriky a myšlení, v jednotlivých hrách se děti učí manipulovat s posuvnými prvky za určitým cílem her, používat ruce při překonávání pohyblivých překážek, otáčet a měnit umístění očíslovaných koleček tak, aby se zařazovala do připravených posloupných číselných pozic. Naučí se při tom i prvotní základy znalosti čísel a matematiky. Pokud se děti mají rozvíjet v představivosti, fantazii a mají si procvičovat svou paměť, jsou pro ně připraveny nejen naše mechanické hry, ale i interaktivní didaktické hry s dotykovými displeji. ■

Kladská 976/52b, 500 03 Hradec Králové
Tel.: 777 349 487 | E-mail: kuhn@montelamh.cz
www.montelamh.cz | www.hraci-koutky.cz

Proč se Hradec vylidňuje a Pardubice mu šlapou na paty?

Eva Žitná,
sociální pracovníce

V Hradci se koná čím dál méně akcí a podle mého názoru se tu moc nepodporuje kultura. Navíc si myslím, že čím dál více lidí chce bydlet na vesnici blíž k přírodě než platit extrémní nájmy, které jsou v Hradci Králové.

Matěj Horák,
psychoterapeut

Nejspíš je Hradec tak krásné město, že je to na některé lidi prostě moc (smích). Teď vážně... Přestože se v tomto městě žije skvěle, finanční dostupnost nemovitostí je oproti sousedním městům o dost náročnější, řekl bych...

Nikola Tučková,
svatební koordinátorka

Hlavní důvod, proč se lidé z Hradce Králové více stěhují do Pardubic, jsou ceny. Konkrétně myslím ceny pronájmu bytů a ceny koupě bytů, domů a pozemků. Další z důvodů je podpora města směrem ke kulturním akcím. Z vlastní zkušenosti vím, že Hradec tu podporu nemá takovou jako Pardubice. ■

TURISTICKÁ OBLAST
**KLADSKÉ
POMEZÍ**

CYKLOBUSY

KLADSKÝM POMEZÍM • NA VÝLET BEZ AUTA

Nechte se dovézt společně s Vaším kolem do turisticky zajímavých míst **Kladského pomezí**, **Krkonoša** a do polských **Stolových hor**.

provoz
cyklobusů od
29. května

MODRÁ LINKA

Z Náchoda do polských Stolových hor.

ČERVENÁ LINKA - Z Hradce Králové přes Náchod, Adršpach až na Pomezí Boudy.

S ohledem na epidemickou situaci se může provoz linek měnit, doporučujeme si jízdni řády ověřit na webových stránkách.

CDS Náchod

Od šachů do MMA klece

MMA zápasník David „Undertaker“ Dvořák alias Hrobník má za sebou tři výhry v americké UFC. Do redakce Salonek jsme si ho pozvali, aby nám řekl, jak se člověk dostane do elitní profesionální americké soutěže. Spolu s ním k nám zavítala i jeho partnerka Adéla, která prozradila pár zajímavostí zpoza dveří jejich domova.

☞ TEREZA KARANSKÁ, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Máš za sebou několik dní v USA a mě jako každého zajímá porovnání Amerika versus Hradec – kde je to lepší?

David: To je jednoznačný, určitě Hradec. Já už jsem se tak těšil, až se vrátím domů.

Co se ti tam nejvíce líbilo? Měl jsi vůbec čas si tam procestovat nějaká místa?

David: Tentokrát vůbec. Tím, jaká je ve světě situace s covidem, tak to všechno omezuje. Když jsme byli v Dallasu, zavřeli nás na čtyři dny na hotelu a pak jsme teprve přelétali do Los Angeles. Tam už to bylo otevřenější. Já si LA pamatuju jako krásné město, ale teď tam bylo hodně bezdomovců, někdo podpálil hory, kam jsme se chtěli jít podívat, prostě samé problémy. Byli jsme se podívat na Venice Beach, a když jsme odjeli, zjistili jsme, že ještě ten

den se tam střílelo. Všude létaly vojenské vrtulníky a každý den se tam něco dělo. Pak jsme přeletěli do Las Vegas, tam nám hned vzali klíčky od auta a byli jsme celou dobu zavřeni na hotelu.

Jak ses k MMA dostal? Chtěl jsi vždycky zápasit?

David: Popravdě to byla docela náhoda. Dlouhou dobu jsem hrál šachy a pak jsme na střední škole měli sebeobranu, což mě začalo bavit. Jeden můj kamarád mi řekl, že v Sokolu je takový sport a že by mě to mohlo zajímat. Do Sokola jsem chodil hrát ty šachy, takže jsem se pak jen přemístil z jedné místnosti do druhé a tam už jsem zůstal.

Kdy se koníček proměnil v životní cestu a práci?

David: To není zase tak úplně dlouho. Celý život jsem chodil do práce, na brigády a do toho jsem měl zápasy. Pak až s UFC se to změnilo, takže je to vlastně od února minulého roku.

Kdybys nedělal MMA, čím by ses živil?

David: Nad tím jsem přemýšlel ještě před tím, než jsem šel na vysokou školu, a asi bych se přidal k nějakým ozbrojeným složkám. Policie, vojáci nebo něco podobného. Nakonec jsem se rozhodl, že si na škole vytvořím vlastní rozvrh tak, abych mohl hodně trénovat, a od té doby jsem směřoval k tomu, že se chci živit jako MMA zápasník.

Adélo, co ty ráda děláš ve volném čase?

Adéla: Moc ráda chodím na procházky a chodím také do stejné posilovny jako David na taekwondo tréninky. A pořád se snažím být někde venku, když teda zrovna neuklízím.

Máš ráda uklízení?

David: Je posedlá uklízením.

Adéla: Nejsm a nemám to ráda. Jen mám ráda pořádek.

Jak jste se vůbec s Davidem seznámili?

David: Strčila mi prsty do talíře.

Adéla: Na střední škole jsem měla kamarádku,

kteřá měla babičku v Benátkách u Hradce Králové. Občas jsme tam jezdily na víkend a chodily do místní hospody. Tam nám nabídli brigádu na nějakém mysliveckém posezení. Nikdy jsem na takové akci nebyla, takže jsem na to byla zvědavá. A na myslivce celkově. Začali tam chodit pánové kolem sedmdesáti let, pak jsem tam ale u stolu zahlédla tři kluky a zrovna vyšlo na mě, abych jim donesla jídlo. No, a Davidovi jsem v talíři nechala prsty, tak jsme si jeden druhého všimli. Souhrou různých náhod během celého večera si nakonec odnesl moje číslo. Asi po třech dnech mi napsal, domluvili jsme si rande a tam mi oznámil, že za tři týdny odjíždí.

David: Já letěl na tři měsíce do Thajska, takže jsme si dali jedno rande a já odletěl pryč.

Je David často pryč? Jak to snášíš?

David: Vychází to tak, že jsem přibližně tři až čtyři měsíce v roce pryč.

Adéla: Ze začátku jsem to moc nevládala a dost jsem mu to vyčítala. Za to se teď omlouvám, protože jsem musela být hrozná. Jak to ale začalo být častější, tak jsem si na to zvykla a mám v tom už takový systém. Když odletí, je mi týden smutno, jsem doma, ale pak chodím s kamarády ven a dělám různé aktivity. Jsme celou dobu v kontaktu, ale je to těžší o to, že tam David pracuje, a ani časový posun tomu nepomáhá. Když se potom vrátí, musím si zvykat, že je zase zpátky.

Kdo u vás doma vládne?

David: Určitě Adél. Já jsem už domestikovaný.

Adéla: Proč to říkáš takhle?

David: No a ne?

Adéla: Máš mě rád, tak posloucháš.

Jak probíhá příprava na zápasy?

David: Přípravu jako takovou nemám. Snažím se být v kondici pořád, bez ohledu na to, jestli mám zápas, nebo nemám. Nemáme žádnou sezónu a může to přijít kdykoliv, takže musím být připravený. Třeba ten poslední zápas mi oznámili třináct týdnů dopředu, takže jsme hned najeli na kemp, což znamená, že tréninky jsou náročnější a tvrdší. Dodržuji stravu, nakoukávám zápasy, připravuji strategii a neučím se nic nového. Jen pilujeme to, co už znám.

Máš nějaké oblíbené jídlo?

David: To asi nemám. Chutná mně tak nějak všechno. Co ale nemám rád, je šlehačka a káva. Jakmile mi někdo nedá tohle, jsem v pohodě.

Takže káva se šlehačkou by pro tebe byla naprosto ideální kombinace.

David: To bych umřel.

Mění se nějak David, když je v přípravě? Poznáš to?

David: To pozná každý.

Adéla: Přesně tak, to pozná každý v okolí. Teď, když je v UFC, tu část přísné diety s ním tráví lidi z týmu, protože už je většinou v Americe. Jsem z toho tedy venku a kluci si ho užívají. Oni to berou jinak než já.

David: Kluci tam jsou jen jako ten čistě sportovní tým, takže oni za mnou nechodí, když jsem na dietě, a neříkají mi, že si mám někde něco uklidit. Normálně to člověku nevádí, jde a uklidí to. Ale zkuste to říct člověku, který je na dietě. To je ta nálada hned jiná.

Vyzkoušela sis někdy být v jeho kůži, co se tě diety týče?

Adéla: Jednou jsem si řekla, že to zkusím, abych třeba neměla tolik řeči a poznala, jaké to je. Vydržela jsem to maximálně tři dny. Počítala jsem si kalorie, snažila se nejíst sacharidy, ale tím, že nejím moc maso, jsem se to snažila dohánět, ale nešlo to. Nechutnalo mi to.

David: Ta moje dieta není moc dobrá. V Americe je to jiné. Mají tam spoustu speciálních jídel, která tady u nás nemáme, takže dieta je příjemnější. Můžu si dát těstoviny bez cukru, různé placky bez cukru a spoustu rostlinných jídel.

Sleduješ Davidovy zápasy? Jaké to pro tebe je?

Adéla: Koukám na všechny. Mám vždycky hrozný stres, třeba dva dny dopředu. Je mi zle, pořád na to

myslím, a když se ten zápas blíží, ani moc nemluví. Jen koukám a čekám, co bude. Naštěstí jsem s ním prohru nezažila ani jednou, ale momenty, kdy mu třeba lámou ruku, ty nezvládám. Pořád si říkám, ať už to odklepne.

David: Já bych si ji nechal zlomit a pokračoval bych dál.

Co všechno jsi ochotný obětovat pro výhru?

David: Všechno. Je tam rozhodčí a zápas nekončí, dokud nerozhodne on. Mně se zatím nestalo, že bych to ukončil. Mám za sebou tři prohry, dvě z toho skončily na body. Při té třetí jsem měl tržnou ránu na hlavě a zápas zastavili. Chtěl jsem pokračovat dál, ale lékař rozhodl, že je moc velká, a zápas ukončil.

Takže ty vůbec nemáš strach, že se ti něco stane?

David: Při zápasech vůbec ne. Do posledního zápasu jsem šel v takovém stavu, že spoustu zápasníků by to odvolalo. Mně to bylo v tu chvíli jedno. Měl jsem těžký výron kotníku a teprve týden před zápasem jsem začal chodit a trénovat. Přes půl roku jsem měl potíže s rukou a do toho jsem dostal stafylokokovou infekci do obou kolen. Stejně jsem ale do toho šel. Paradoxně jsem ale mimo zápase ní dost opatrný. Přestal jsem dělat veškeré sporty nebo aktivity, při kterých by se mi mohlo něco stát. Jakmile jde o zápas, strach vůbec nemám.

Co tedy rád děláš, když nezapasíš?

David: Chodíme s kamarády hrát poker, rád jezdím na střelnice, na ryby a celkově mě baví být v přírodě. Jezdit na výlety a vyhýbat se velkým měštům. ■

Příměstský tábor Tongo nabízí dětem pestrý program

Pokud pro své děti hledáte přitažlivý letní program, který je zabaví během dne, určitě neváhejte a přihlašte je na příměstský tábor Tongo – Cesta do pravěku. Ten pořádá stejnojmenný rodinný zábavní park v Hradci Králové. Za bezva cenu 2690 korun vaše ratolesti čeká v termínu od 26. do 30. července velmi zajímavý a pestrý program.

Děti se zúčastní nejen rozmanitých her a soutěží, ale také mnoha výletů či si radostně zařadí na atrakcích v Tongu. K dispozici jsou například ostrovy Tonka a Jump. První s mořem balonků a veselou chobotnicí, je určen těm nejmenším, v druhém si lze zaskákat na trampolínách.

Chybět nebudou ani útes nad mořem, kde se dá šplhat, dále spletité bludiště chodeb, prolézaček a skluzavek, pirátský hrad, šlapací vozítko či elektrická autíčka a další atrakce, které rozáří každého účastníka našeho příměstského tábora. A pozor! Z čtvrtka na pátek děti čeká překvapení v podobě dobrodružné noci v Tongu! Přihlášku na náš příměstský tábor najdete přes qr kód níže nebo na: www.toboga.cz. ■

TOBOGA
Tongo

PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR
26. - 30. ČERVENCE

NA TĚMA
CESTA DO PRAVĚKU

Zde naleznete
Přihlášku

Hradci Králové v počtu obyvatel „šlapou na paty“ Pardubice

Není žádným tajemstvím, že v Hradci Králové, i když velmi zvolna, ubývá obyvatel. Zatímco před více než třiceti lety se mohlo město pyšnit tím, že přesáhlo hranici 100 tisíc obyvatel, nyní jich zde žije o více než sedm tisíc méně. Podle Petra Matouška, ředitele Krajské správy Českého statistického úřadu v Hradci Králové, budou po nedávném sčítání lidu aktuální a podrobnější údaje k dispozici na začátku příštího roku.

•• HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Jak se ale bude v tomto ohledu situace v příštích letech vyvíjet, je zatím ve hvězdách. Jedno je však jasné už teď: Hradci Králové „šlapou na paty“ sousední Pardubice. Na konci roku 2016 měl Hradec Králové o 2 885 obyvatel více, v závěru minulého roku to bylo už jen o 928 osob více, což Salonkám v rozhovoru potvrdila Věra Varmužová, vedoucí oddělení informačních služeb hradeckého statistického úřadu.

Nejvíce, přes 101 tisíc obyvatel, v Hradci Králové žilo v roce 1990. Od toho roku však obyvatel spíše ubývá.

Město Hradec Králové ve svém dlouhodobém vývoji, který Český statistický úřad meziročně sleduje ve statistické bilanci od roku 1971, mělo nejvíce obyvatel v roce 1990, a to 101 272 osob. Hranici 100 tisíc obyvatel překročil již v roce 1987, to měl 100 020 obyvatel, což trvalo deset let. Od roku 1997 je počet obyvatel pod zmiňovanou stotisícovou hranicí. Postupně ubývá i obyvatel kraje.

Co se děje?

Od roku 1971 se počet obyvatel zvyšoval až do roku 1993, a to přirozenou měnou, tedy vyšším počtem narozených nad zemřelými i migrací. V souvislosti s demografickým vývojem po roce 1989, kdy se například narození dětí odkládalo do vyššího věku matek, začal úbytek obyvatel přirozenou měnou, ale i stěhováním, který v podstatě trvá dodnes. Pouze baby boom v letech 2008 až 2010 se promítl do celkového přírůstku obyvatel města. Nový životní styl související s výstavbou rodinných domů v zázemí města přinesl také migrační úbytek.

Kolik má aktuálně město obyvatel?

Statutární město Hradec Králové mělo podle demografické bilance k 1. lednu letošního roku celkem 92 683 obyvatel, z toho bylo 48,1 procenta mužů a 51,9 procenta žen. Z celkového počtu obyvatel kraje tak žilo v Hradci Králové 17 procent jeho populace.

A kolik jich ubylo za poslední rok?

V roce 2020 dosáhl celkový úbytek počtu obyva-

tel Hradce Králové celkem 256 osob vlivem přirozeného úbytku i stěhováním. Zemřelo o 206 obyvatel města více, než se narodilo, a vystěhovalo se o 50 osob více, než se do města přistěhovalo.

Ve které čtvrti jich žije nejvíce a kde zaznamenáváte propad?

Hradec Králové má 21 částí a počty obyvatel v nich jsou k dispozici ze státního statistického zjišťování jen jednou za 10 let z výsledků Sčítání lidu, domů a bytů. To poslední se konalo letos na jaře a výsledky budou známy nejdříve na přelomu roku. Podle výsledků sčítání v roce 2011 žila čtvrtina obyvatel v Novém Hradci Králové, 15 procent v části Hradec Králové, 14 procent na Pražském Předměstí a desetina na Slezském Předměstí. Oproti sčítání v roce 2001 ve všech těchto populačně největších částech stav obyvatel mírně poklesl. Naopak vzrostl ve většině populačně menších částech, jako jsou například Kukleny, Malšova Lhota, Plotiště nad Labem, Roudníčka či Třebeš. Důvodem je nová bytová zástavba.

Vystěhuje se z Hradce každoročně více lidí, než se přistěhuje?

Migrační přírůstek byl do roku 1993 kladný, další nastal až v roce 2007 a 2008, poté v roce 2015 a 2016, a také v roce 2019 (271 osob).

Může mít vliv na snižování počtu obyvatel i stárnoucí populace?

Úbytek obyvatel města je způsoben i všeobecným stárnutím populace, kdy do vyššího věku se dostává stále více obyvatel. Hradec Králové má po Karlových Varech mezi čtrnácti krajskými městy České republiky druhý nejvyšší průměrný věk s hodnotou 44,4 roku, stejně jako v celém Královéhradeckém kraji. Zvyšují se demografické charakteristiky, jako je naděje na dožití, která patří k těm vyšším v kraji i v okrese Hradec Králové.

Je pravda, že nedaleké Pardubice v počtu lidí už Hradec zvolna dohánějí?

Na konci roku 2016 měl Hradec Králové o 2 885 obyvatel více, v roce 2019 o 1 212 obyvatel více a na konci roku 2020 jen o 928 osob více než Pardubice, které dosahují růstu počtu obyvatel vyšší migrací i přirozenou měnou. ■

SALONKY

Hynek Šnajdar

Podcasty? Tak určitě!

„Tento způsob léta zdá se mi poněkud nešťastným,“ chtělo by se říci s plavčíkem Antonínem Důrou z legendárního filmu Rozmarné léto režiséra Jiřího Menzela. Tak nějak začínala před lety moje úplně první videoreportáž v redakci Trutnovinek, která mapovala provoz koupališť v době, kdy léto počasí příliš nepřálo.

Prostě jsem byl kolegou nečekaně vyzván, abych to zkusil. Tak jsem to prostě zkusil, protože proč to nezkusit, že? Časem jsem zjistil, že stručnost je stejně jako předem připravený scénář ideálním základem každé takové reportáže. Později tento formát reportáží skončil a já se zase věnoval výhradně psanému zpravodajství a rozhovorům.

Doba pokročila a v té současné frčí všemožné podcasty na různá témata, ať už ve video, či audio podobě.

Ty druhé hlavně pro řidiče, kteří se přesunují někam na delší vzdálenost.

Ani hradecké Salonky nechtěly v tomto ohledu zůstat pozadu, proto jsme se s novým sídlem redakce na Velkém náměstí a patřičným technickým vybavením rozhodli do toho jít, zvát zajímavé hosty a dělat s nimi nepříliš dlouhé podcasty.

I když to tak zpočátku nevypadalo, neměl jsem s tím problém, protože podcast je vlastně rozhovor, kterých jsem udělal za svou dlouhou novinářskou kariéru stovky, jen na vás prostě míří kamera. Možná, že mně chvíli trvalo, než jsem se rozhoupal, ale pak, jako před lety u videoreportáží, jsem to zkusil. A myslím, že to půjde. Zatím mám za sebou dva a docela jsem si to užil. Příslušnou techniku při tom ovládala moje nová kolegyně Terka, která je v této oblasti i v podcastech jako ryba ve vodě.

Podcasty tedy budou přibývat, protože zajímavých a inspirativních lidí je v Hradci Králové plno, takže bude určitě z čeho vybírat. Kromě toho témat, která hýbou krajským městem, je také více než dost. Podcasty, stejně jako kulturně-společenský magazín Salonky nebo webový portál salonkyhk.cz, jsou tady pro vás, proto nám i přes letní měsíce, kdy je čas dovolených a cestování za zážitky, zachovejte svou přízeň.

Salonky vám přejí hezké, uvolněné a po měsících pandemie spojených s nepříjemnými opatřeními zase pořádné svobodné nadechnutí. Opatrujte se a čtěte své oblíbené hradecké Salonky! ■

Čím méně obyvatel, tím méně daňových příjmů města

Podle dat Českého statistického úřadu mělo město Hradec Králové k 1. lednu letošního roku celkem 92 683 obyvatel a pozvolna jejich počet klesá. Tento trend nám v rozhovoru potvrdila Věra Varmužová, vedoucí oddělení informačních služeb hradeckého statistického úřadu. Salonky v této souvislosti oslovily i primátora města Alexandra Hrabálka, aby se vyjádřil k této skutečnosti.

☞ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Čím si pokles obyvatel Hradce vysvětlujete?

Částečně tím, že nově se v našem městě narodí méně dětí, než těch starších lidí zemře. Další příčinou je nejspíš stěhování do okolních obcí, kdy vzhledem k cenám bytů ve městě již rozdílnost v pořizování rodinného domu se zahradou není tak velký. Víme, že náš region patří mezi ty nejstarší vůbec, tedy i Hradec stárne.

Může být jednou z příčin poklesu zde žijících lidí drahé bydlení, které si nemůže mladší generace dovladit, a proto hledá místo k životu jinde?

V Hradci se byty staví, sice z iniciativy soukromých developerů, ale rozhodně jejich počet neklesá. Pokud se nové byty kupují, logicky tady musí žít stále více obyvatel. Hradec je studentské město a jednou z možností, čím si to částečně lze vysvětlit, je právě to, že se do nich stěhují studenti nebo tu zůstávají absolventi, kteří zde našli uplatnění, ale ještě nemají rodinu a trvalé bydliště mají stále u rodičů mimo Hradec. A potvrzují to také čísla našeho oddělení evidence obyvatel, podle kterých má v Hradci hlášené trvalé či přechodné bydliště v součtu stále více obyvatel. Co se týká cen bytů, tak její hladinu stanovuje trh a evidentně je v našem městě o byty zájem i přes jejich současnou vysokou cenovou úroveň.

Mohla by situaci změnit k lepšímu větší podpora města rozvoje bydlení, které bude dostupnější mladší populaci?

Město má 132 startovacích bytů a 157 bytů pro rodiny s dětmi a bezpochyby by se novou výstavbou dal počet občanů města zvýšit. Pokud by město nové byty stavělo, tak s největší pravděpodobností

opět pro specifické skupiny obyvatel, tedy startovací, mladé rodiny s dětmi, nebo sociální, tedy pouze nájemní, a navíc na dočasnou dobu. Zda by to nějak zásadně ovlivnilo cenu bytů, o tom lze jen spekulovat.

Sousední Pardubice v počtu obyvatel dohánějí Hradec. Je život u sousedů levnější, je tam dostupnější bydlení a více pracovních příležitostí?

Pardubice jsou průmyslové město, pracovních příležitostí tam bude nejspíš více, mají také lepší železniční spojení. Cena bytů je asi v Hradci Králové vyšší, ale nemyslím, že nějak dramaticky. Navíc obě města jsou vzájemně velmi propojená a bezpochyby stovky lidí z Pardubic pracují v Hradci a obráceně.

Je možné, že počet obyvatel města spadne pod 90 tisíc. Co úbytek obyvatel pro Hradec znamená?

To je celkem jednoduché, čím méně obyvatel, tím méně daňových příjmů města. Již neplatí magická hranice stovky tisíc obyvatel, která by byla pro město nějak skokově výhodnější, co se týká příjmů do rozpočtu, není to ani v případě devadesáti tisíc. Naše daňové příjmy jsou dané rozpočtovým určením daní podle skutečného počtu obyvatel s trvalým bydlištěm a podnikajících subjektů na území města.

Existuje nějaký recept, který by nepříznivý stav mohl změnit k lepšímu?

Jistě existuje, ale těch „kuchařů“, kteří samotný výsledek ovlivňují, je řada. Navíc žádoucí efekt se objeví až za několik let, třeba i desítek let. Vedle samotné radnice je třeba brát v úvahu strategii kraje, státu, soukromých investorů a podobně. Kromě dostupnosti bydlení jsou důležitými faktory atraktivita města i oblasti zdravotní či sociální péče, školství, napojení na dopravní infrastrukturu, dostatek pracovních příležitostí... ■

Specialita tábora Na Větvi? Jednodenní pobyt na míru

Park Na Větvi v Hradci Králové nabízí rodičům, kteří potřebují pohlídat své dítě, jedinečný příměstský tábor přímo na míru. Specialitou je, že může být klidně i jednodenní, s tím, že kapacita dětí je omezená na dvacet denně.

„Jste zaměstnaní a nemáte zajištěné hlídání svých potomků? Nevadí. Pokud zavoláte a budeme mít volné místo, ráno vaše dítě převezmeme, připravíme pro něj pestrý zábavný program v městských lesích a odpoledne si ho rodiče zase vyzvednou,“ říká Martin Sýkora, PR manager Parku Na Větvi.

Organizátoři příměstských táborů, které se budou konat ve všední dny celé letošní prázdniny, dětem od šesti do čtrnácti let zprostředkují využití

nejen přímo v Parku Na Větvi, ale i v oborách se zvěří, v kempu Stříbrný rybník s restaurací a na dalších atraktivních místech. Programy se budou lišit podle počtu dní, které děti v táboře stráví. Jeden den dítěte v příměstském táboře rodiče přijde na 750 korun, pětidenní pobyt stojí 2950 korun. „Tak neváhejte a nezapomeňte své ratolesti rezervovat včas,“ vyzývá PR manager Parku Na Větvi Martin Sýkora. ■

Kontaktní osoba:

Julie Shtipaková
Email: info@parknavetvi.cz
Tel.: 722 912 565

INZERCE

OCHUTNÁVKA BEŽECKÉHO KOUČINKU

AKCE: 1 měsíc jen za 190 Kč

Začni běhat s profesionálem! Běžec a kondiční trenér Tomáš Hrbek ti v rámci měsíce za akční cenu poradí, jak správně běhat, jakých chyb se vyvarovat a jak se motivovat atd.

Do světa běhání můžeš vstoupit pod vedením osobního kouče, a to za fantastickou cenu. **Podrobnosti zde:** www.form.simpleshop.cz/Yz6O/

Zájemci si mohou trenérské služby Tomáše Hrbka ZDARMA vyzkoušet každý čtvrtek od 18 hodin v Jiráskových sadech při tréninku běžecké techniky. Rezervace místa na tomto tréninku na e-mailu: bezecketreninkyonline@gmail.com.

NAKUP
IHNEDE

Hradecký Vodník, Franta Lampa, Zdeněk Kožíšek. Víte, o koho jde?

Pokud nevíte, Slávek Trávníček z Hradce Králové vám to milerád poví. Pod jeho rukou totiž ožívají příběhy výrazných hradeckých postaviček, které se kdy v královském městě pohybovaly. V jejich příbězích se vrací až o sto let zpět.

☛ TEREZA KARANSKÁ, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Jak vás napadlo začít psát o hradeckých postavičkách?

Postavičky a figurky různých měst mě vždy zajímaly. Protože jsem hodně cestoval a všiml si, že opravdu každé město má nějaké své postavičky. Ať už to byla Paříž, kde jich bylo nejvíce, Praha, nebo třeba Oslo, všude to bylo stejné. Těch zajímavých a originálních lidí tam bylo vždy hodně na koukání. Hned mě napadlo, že u nás v Hradci jich máme také dost. Nechal jsem si to pak rozležet v hlavě a řekl si, že bych mohl tyto příběhy strážat a dávat na vědomí hradeckým pamětníkům. Začal jsem je zveřejňovat na Facebooku na Salonu repub-

liky, kde jsem zjistil, že si Hradečáci právě na tyto lidi rádi zavzpomínají a připomenou si je. Největší úspěch měl Jirka z Paříže, který dostal asi 800 lajků, 160 komentářů a zhruba 160 lidí to ještě sdílelo dál.

Kde sháníte informace? Přece jen už někteří nejsou mezi námi a musí být těžké se dostat k tomu, jak vlastně žili a jak působili ve městě.

Mám hrozně moc známých, hodně se ptám a dost věcí si pamatuji. Taky čerpám z vlastních zkušeností, kde jsem s kým a co zažil. Například s Edou Řezáčem ze starého města jsem prožil spoustu legrace a svého času to byl v Hradci velice oblíbený společník, který se vydával za lékaře a někdy i pilota. Eda byl hradecký bohém, v té době patřil ke koloritu našeho města a byl velice oblíben.

Jakou vlastnost musí mít člověk, aby se dostal mezi hradecké postavičky?

Musí být něčím zajímavý, výjimečný a vyčnívat z davu. Jsou to většinou lidé, které si všichni pa-

matují. Jednou z posledních postaviček je třeba Zdeněk Kožíšek. To je člověk, který je na všech městských akcích a nosí s sebou řetězky, do kterých se zamkne a pak z nich vyleze ven. Toho znají určitě všichni, co se ve městě pohybují. Málokdo ví, že kdysi býval u cirkusu a procestoval spoustu zemí. Hodně jezdil do Paříže, kde v centru města předváděl své kousky s hady. Každý pořádný Hradečák si určitě pamatuje na Vodníka, Jirku z Paříže, lepiče plakátů Jirku Štolu a další.

Kolik jste zatím napsal příběhů?

Teď mám zatím dvanáct lidí. Budu se snažit přidat ještě další a pátrat dál. Jsou některé figurky, které ve městě dříve byly, ale je těžké se dostat k informacím o jejich životě. Nikdo si už o nich nic nepamatuje. Bohužel dříve se tolik nefotografovalo, tak mi chybí patřičná dokumentace. Hodně pamětníků se třeba ptá na Janu, která chodila v šedesátých letech na Střelák na čaje, a vzpomínají si i na další.

Jaký je váš vztah k Hradci Králové?

Hradec je prostě Hradec. Tady jsem se narodil,

k tomuto městu mám vřelý vztah a těžko bych si někde jinde zvykal. Je to nádherné město, které mám moc rád a jsem na něho patřičně hrdý. Navíc je krásně řešené, ale to je o něm všeobecně známé. Letos jsme se my, co milujeme fotbal, konečně dočkali toho, že bude zahájena stavba nového krásného fotbalového stadionu, který bude za dva roky hotový a stane se chloubou našeho města.

Jakou část města máte nejraději?

Již 50 let bydlím v Malšovicích 800 metrů od lesa a koukám na něj z páteho poschodí. Tento pohled mám moc rád a je odtud také nádherný výhled nejen na malšovický les. Vidíme dokonce až na Sněžku a Orlické hory. Takže teď jsou pro mě nejkrásnější Malšovice. Dříve to bylo centrum města, kde jsem se svými kamarády býval hodně v centru dění. Dneska už jsem raději blíže k lesům, kam jezdím hodně na kole, nebo jen chodím na procházky. Protože moc rád fotím, tak lesy jsou pro mě ideálním prostředím. Moje nejoblíbenější místo v malšovickém lese je rybník Výskyt, kde rád posedím s kamarády, s nimiž jezdím na kole, nebo i sám. ■

INZERCE

OPTIKA SOVA

NEJBLIŽŠÍ OPTIKA U NÁDRAŽÍ

- ◆ měření zraku optometristou
- ◆ zhotovení brýlí do 1 hodiny
- ◆ oprava brýlí
- ◆ odborná pomoc při výběru brýlí
- ◆ prodej optických pomůcek
- ◆ aplikace kontaktních čoček

www.optikasova.cz

S. K. Neumanna 901/27
500 02 Hradec Králové
Tel.: 734 244 698
info@optikasova.cz

Otevírací doba:
po-pá 8-18 hodin
sobota 9-12 hodin

Hradecký Vodník

Zelený mužíček

Tento veskrze zelený exot musel svým zjevem zaujmout každého. Jmenoval se René Tatoure a jak jméno napovídá, byl potomkem Francouze, nejspíš vojáka, který se v Čechách vyskytoval v době napoleonských válek. Existuje i další verze, a to, že tento člověk byl potomkem jistého zchudlého německého rytířského rodu Tatourů z Tetova usedlého již 600 let v Čechách. Ať byl René potomek francouzského vojáka, nebo zchudlého německého rytíře, to už asi nikdo neví, ale v každém případě to byla postava, která u nás v Hradci Králové vešla silně do vědomí našich spoluobčanů.

Zelený mužíček se potuloval po Hradci zásadně v oblečení brčálově zeleném: od kalhot, košile, svetru, kabátu až po pokrývku hlavy. Tou u něho býval – dle ročního období – kulich s obrovskou zelenou bambulí, zelená síťka nebo šátek obtočený kolem hlavy s dlouhými šedivými vlasy. V tomto byl ne nepodobný americkým květinovým dětem (hippies). Vodník musel mít snad i zelené trenýrky. Boty měl samozřejmě také zelené, natřené emailovou barvou, a na zelených tkaničkách u těchto bot si prý moc zakládal. Pamětníci na něho také vzpomínají, jak se chořil v létě koupat na Opařák a byl tam samozřejmě vždy středem zájmu pro své zelené plavky a zelenou deku. U starého Prioru, kde bylo také jeho místo, byl prý často vidět, jak lízal zmrzlinu, a hádejte jakou? No samozřejmě zelenou pistáciovou. Říkalo se také o něm, že jednou si kupoval kšandy v galanterii naproti Skleněné věži, a když se ho prodavačka velice slušně zeptala, jestli chce ty kšandy zelené, tak se na ni zle podíval a něco jí odsekl.

Podle vyprávění to byl člověk spíše plachý a málo komunikativní. Z peněz měl nejraději zelené stokoruny a doma podle svědků, kteří u něho

byli, měl nábytek natřený na zeleno a zdi vymalované též v zeleném odstínu. Pro spoustu lidí byl velkou neznámou a téměř nikdo o něm nevěděl, že byl členem Komunistické strany Československa. Jak se tam dostal, věděl snad jenom on, Bůh a tehdejší krajský tajemník soudruh František Tesař. V 50. letech podle informací prý dokonce dělal agitaci po Hradci Králové pro vstup do KSČ. Zelený mužíček dokonce navštěvoval na Střeláku plesy pořádané komunistickou stranou. V jakém obleku tam chodil, není známo, ale soudruzi z jeho účasti na tomto nejvíce sledovaném plese měli určitě „velkou radost“. Když už byl členem KSČ, zůstává s podivem, že nechodil spíše v rudém. Kdyby žil ale dnes, jistě by přestoupil do strany Zelených.

V mladších letech, než celý zezelenal, pracoval na bagru a také ve Vertexu; tam mu ženské pro údajnou podobu s americkým prezidentem říkaly Kennedy. Bylo také o něm známo, že byl velice nepřístupný, a pokud viděl, že dotyčný mu připomíná jeho zálibu v zelené barvě a podobně, tak dovedl být vůči těmto lidem velice nepřijemný a tím si chránil své soukromí. Podle jistého pamětníka, který s ním přišel krátce do styku, měl René jistě zálibu v děvčátech, ale až do své smrti zůstal svobodným mládencem. Pro Hradec Králové ale škoda, protože malý vodníček by určitě pokračoval v zálibách svého otce Vodníka, a město by tak nepřišlo o raritu.

Ve své době o něm dokonce psal pod názvem „Hradecký vodník“ i týdeník Hradecký kurýr – Puls (č. 26 – 1992), ze kterého stojí za to citovat: „Tak se v Hradci Králové po léta přezdíval muži v zeleném, který patří neodmyslitelně ke koloritu města. Kdybych ho přestal potkávat, říká jeden můj známý, zneklidněl bych, že v Hradci není něco v pořádku. Pan R. T. – pen-

zista odvozuji svůj původ od francouzského předka z dob napoleonských válek – jako by svým důsledně zeleným oblečením připomínal okolí, že soudobé a velmi naléhavé otázky spojené s ekologií by měly být ve středu prvořadého zájmu každého z nás. A nejen oblečením, ale vskutku i ekologickým chováním. Často ho lze spatřit, jak obětavě sbírá ze země odpadky a hází je do kontejnerů. Lhostejným ho nenechá větrem převrácený reklamní poutač, pohozená cihla či uschlá květina. Kromě toho v královéhradeckých bufetech ho znají jako nezištného pomocníka při úklidu použitého nádobí. Přiznejme si proto, že pan R. T. nám v tomto ohledu může sloužit za vzor. Takže úsměvy, ba i posměšky, o něž nebývá nouze, tu navzdory vodnickému zjevu asi nebudou zcela namístě. Nemyslíte?“ Tak tolik o zeleném mužíčkovi psal v roce 1992 Hradecký kurýr.

Vodník byl velkou postavou – figurkou Hradce Králové, a proto si právem zaslouží, aby byl v této galerii uveden na prvním místě.

Město v něm přišlo o skutečného netuctového člověka nadmíru zajímavého vzhledu, který se nestyděl veřejně dávat najevo své ekologické smýšlení. René Tatoure – hradecký Vodník a nezapomenutelná postava – zemřel někdy v polovině devadesátých let a Hradečáci na něho stále vzpomínají. Už zhruba dvě desetítky let sedí někde na břehu nebeského rybníka a šije si boty do sucha i do vodičky. Anebo si hoví na obláčku a kolem sebe vysbírává drobná peříčka, která – přes všechnu nebeskou čistotu – sem tam odpadnou z andělských perutí. Proto, René, Bůh Ti žehnej do vodnického nebe a bude se určitě o Tobě mluvit v Hradci Králové ještě další desetítky let. ■

Slávek Trávníček

Pečujte o pitný režim,
o Váš tisk budeme pečovat my!

Pratr
TISKÁRNA

www.pratr.cz

Krásy Hradce Králové ✎ TEREZA KARANSKÁ pohledem z balonového koše

Během všedních dnů pro vás zkoumáme Hradec Králové nohama pevně na zemi. Tentokrát jsem se vydala blíž k nebi, abych se podívala, jak naše město vypadá seshora. A musím říct, že Hradec je tak zvaným Salonem republiky naprosto oprávněně. Z balonového koše totiž vypadá nádherně.

Nedělní ráno pro mě přišlo mnohem dřív než obvykle. Balon pilotovaný Jiřím Hembalem totiž stoupal ze země už v 5.30 hodin. Když moji kamarádi teprve putovali domů z divadelního festivalu, já už snídala a vydávala se na cestu. Musím říci, že to rozhodně stálo za to. Slunce zvolna vycházelo před pátou hodinou. Když jsme vzlétli, potkali jsme se s ním na půlce cesty.

Samotná příprava balonu na let trvá asi půl hodinky. Sraz jsme měli v pět hodin a pánové se dali do práce. Roztáhnout plachtu balonu na louku, nafoukat do ní nejprve studený vzduch a pak pomocí hořáků pomalu zvedat. Příjemné bylo občerstvení,

které nám bylo nabídnuto. Po ránu se rozhodně hodí a pozorování těchto příprav zpríjemní.

Nezbytnou přípravu jsme měli raz dva za sebou a mohli vstoupit na palubu. Jednu ruku sem, nohu sem a najednou stojíte v proutěném koši, kam se k vám vejdu ještě další čtyři lidé. Moji posádku tvořili manželé a jeden pán, kterého tam nalodila jeho rodina. Už několikrát jsem letěla různě velkými letadly i vrtulníkem a všude bylo znát, když se stroj odlepil od země. U balonu tomu tak ale nebylo. Všechno probíhalo plynule, ani jsem nepoznala, že už jsme deset metrů nad zemí. Až teda při pohledu dolů, to mě trochu překvapilo.

Pomalou jsme stoupali výš a výš, zamířili nad Velké náměstí, kde se nám naskytl nádherný pohled. Nejenže bylo celé město prázdné, tiché a klidné, ale historické centrum a jeho blízké okolí má takové kouzlo, že to na vás dýchne i v takové výšce. Vnitrobloky, které tvoří domy kolem Masarykova

náměstí, vypadají, jako kdyby chránily své dvorky a zeleň, jež se nacházejí uvnitř. Dohromady tvoří puzzle, která z výšky dávají smysl. Hradec je prostě krásně poskládané a uspořádané město, což je patrné z našich fotografií.

Po cestě nám Jiří Hembal vyprávěl různé historky, které za roky létání prožil. V hlavě mi utkvěla ta, při níž na lidi, kteří mávali na balon, křičel z koše: „Nevíte, jak se to řídí?“ Když přistáli na zem, přijela k nim policie. Lidé byli tak starostliví, že to vzali vážně a zavolali pomoc. Od té doby už to prý raději nedělá. Pomalu jsme propluli nad celým městem a vítr nás zavál až k Dolnímu Přímú, kde jsme bezpečně a hladce drcli na zem. Protože celá posádka letěla poprvé, měli jsme tu čest a pan Jiří Hembal, zkušený vzduchoplavec, nás všechny pasoval do šlechtického stavu. Je to zvykem už od prvních letů balonem, kdy posádka vzlétla a bezpečně se dostala na zem. Nemáte tedy radost jen z toho, že jste opět nohama na zemi, ale odnášíte si domů i titul hraběnka nebo hrabě.

Pokud bych měla někomu doporučit čas letu balonem, rozhodně to bude za ranního rozbřesku. Vstávání sice není parketou většiny lidí, ale věřte mi, stojí to za to. A dospát se můžete potom. Když se vám tedy povede po takovém zážitku zamhouřit oči. ■

Od strojnických tabulek po psychiatrii

Je to skutečný unikát. Není totiž úplně obvyklé, aby knihkupectví sídlilo na vlakovém nádraží. To s názvem Ambra je patrně výjimkou, která potvrzuje pravidlo. Na nádraží v Hradci Králové je pro své zákazníky k dispozici už dlouhých dvaapadesát let. „Toto knihkupectví vzniklo za flašku gruziňáku. Stalo se to v roce 1969 a nahradilo tady holičství,“ vrátil se do dávné minulosti jeho současný vedoucí Petr Červinka, který v rozhovoru pro Salonky mimo jiné vypráví o nejjednodušším životě knihkuce.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Jak se žije knihkucům v současné digitalizované době?

Digitalizovaná doba je docela zajímavé téma, protože dochází k poměrně legračním situacím. Informuje totiž o všem, lidi jsou nalepení na monitorech počítačů i displejích mobilů a považují virtuální realitu za skutečnost. Realita je však někdy úplně jinde. Kdybych si ale v současné době nemohl zjišťovat informace na internetu, byl bych mrtvý. Vydavatelů knih je strašně moc a digitální doba mně umožňuje se k hledaným knihám dostat, je to velké ulehčení.

Knihkupectví na hradeckém nádraží, což je hodně neobvyklé, sídlí už dvaapadesát let. Mohl bys čtenáře Salonku ve stručnosti seznámit s jeho dlouhou historií?

Toto knihkupectví vzniklo za flašku gruziňáku. Zařídil to zaměstnanec tehdejšího národního podniku Kniha, divize Východní Čechy. Jeho jméno mně už vypadlo z paměti, ale byl to velice podnikavý knihkupec. Jednou se vypravil na tehdejší Československé státní dráhy a přemluvil se zmíněnou flaškou gruziňáku příslušného úředníka, aby tento prostor poskytl Národnímu podniku Kniha, což se stalo, a v roce 1969 tady vzniklo knihkupectví, které nahradilo holičství.

V jeho čele jsi patnáct let. Pokud vím, působil jsi předtím například v Červeném Kostelci. Jak ses dostal do Hradce?

Nádražní knihkupectví v Hradci jsem měl vždycky ve svém hledáčku a sledoval jsem ho. Po čase mně obchodní zástupce z jedné distribuční firmy oznámil, že původní provozovatel z knihkupectví odejde. V červnu roku 2006 se povedlo, že tento prostor dráhy svěřily mně.

Knihkupectví se jmenuje Ambra, což je pevná, voskovitá substance, která vzniká v trávicím traktu vorvaně. Proč?

Knihkupectví s tímto názvem jsem převzal v Červeném Kostelci. Název Ambra mu dali jeho zakladatelé Luděk Paprskář s Ondrou Hůlkou. Pochybují, že si ještě budou pamatovat proč. Název Ambra jsem pak přenesl do Hradce a knihkupectví na nádraží se tak jmenuje dodnes. Zvažuji ale změnu názvu, mohlo by se jmenovat Houština podle slavné knížky spisovatele Václava Kahudy, z níž znám celé pasáže nazpaměť.

V souvislosti s jeho provozem nemohu nezmínit kritické období v roce 2019, kdy jsi dostal od Správy železniční dopravní cesty výpověď kvůli údajným dluhům na nájemném. Pokud vím, výpověď tě zastihla v zahraničí. Jak to tehdy bylo?

V roce 2018 u knihkupectví v nádražní hale bez varování vypukla rekonstrukce omítek. Moje knihkupectví bylo úplně zastavěné lešením a nebylo ani vidět. Samozřejmě záhy ubylo zákazníků a lešení tady bylo až do dubna následujícího roku, což bylo zničující. Dluhy na nájemném sice byly, ale během května a června jsem je uhradil. Už předtím jsem rok a půl vyjednával pro svého syna pobyt v Kanadě v jazykové škole. Než jsme začátkem srpna odcestovali do Toronto, v půli července jsem dostal výpověď s tím, že mám knihkupectví vystěhovat do konce srpna. Dohoda nebyla žádná, pouze nabídka, ať se znovu přihlásím do výběrového řízení. Než jsem odjel do Kanady, aktivoval jsem určité lidi, kteří zařídili, abych mohl na místě zůstat i nadále.

Vypadá to tak, že knihkupec není pouze prodáváč knih, ale musí mít také hodně pevné nervy. Je to tak? Určitě. Pořád je to boj o přežití.

Na jaký sortiment se tedy zaměřuješ především?

Mám tady od strojnických tabulek po psychiatrii. Kdo chce vyhlášku pro elektrikáře číslo 50, mám ji

k dispozici nebo mu ji seženu. Mám tady publikace z oblasti filozofie, psychologie, dějin, historické i technické knihy a podobně.

Využíváš také e-shop?

Běžně ne. Nejlepší e-shop je moje výloha s tituly, které nikdo nemá.

Nejsou pro papírové knihy konkurencí e-knihy?

Myslím, že nejsou. Lidé využívající čtečky do mého knihkupectví prakticky nechodí. Jsou to takoví megapotrřebitelé průtokové prózy, kterou tady vlastně ani nemám. Knihy, které mě živí, na čtečkách stejně nikdy nebudou.

Do jaké míry tvé podnikání poznamenala doznávající pandemie? Udělal jsi v této souvislosti nějaké kroky?

V prvním období jsem to nechal být, byl jsem doma, do knihkupectví jsem dojížděl jeden den v týdnu kvůli skalním čtenářům, s nimiž jsem se dohodl telefonicky nebo mailem. Na podzim a ve třetí etapě jsem otevřel výdejní okénko. Kromě toho jsem si ještě sehnal jednu práci a byl jsem na brigádě. Zároveň jsem si hlídal, aby mně neutekly stěžejní tituly. Peníze, které jsem vydělal, jsem investoval do zboží.

Neměl jsi po všech těch peripetiích, které jsi tady zažil, chuť se na všechno vykašlat a pověsit tuto profesi na hřebík?

Dvakrát jsem to řekl před jedním kolegou, který mě ale rychle uvedl do patřičných mezí, tak jsem to neudělal. Všechny dramatické situace, které se tady za poslední dva roky děly, mně ještě spíše přibrály kvalitní zákazníky.

Jaké vlastnosti musí mít dobrý knihkupec?

Asi to dobře ilustruje nepoetické vojenské heslo: Voják se stará, voják má. Je to tak drsný kšeft, že si to málokdo dovede představit.

Co ti toto povolání přináší?

Velkým plusem je, že můžu spoustu lidí nasměrovat, když vím, jakou knihu jim doporučit. To jim může odpovědět na otázky, které hledají. Chodí sem také hodně vzdělaní lidé, kteří mě obohacují a ukazují mně nové směry.

Jak vidíš budoucnost knihkupectví Ambra?

Zásadní věcí je se neustále specializovat a mít tituly, které nemají větší obchody. Být stále ve střehu a mít zajímavé knihy co nejdříve. ■

Barmanské umění ••• TEREZA KARANSKÁ, FOTO: ARCHIV TOMÁŠE MELZERA na místě ukrytém očím

Na zdech mu visí nespočet barmanských ocenění, procestoval svět a nakonec zakotvil v Hradci Králové. Tomáš Melzer si pod Bílou věží otevřel bar, který je jedinečný svým fungováním. O jeho adresu si totiž musíte napsat nebo zavolat. Uvítají tam ale každého, kdo si chce užít příjemný večer.

Spousta lidí, co se v tomto oboru nepohybuje, vidí barmany většinou tak, že smíchají například rum s kolou, dají tam brčko, paraplíčko a je hotovo. Co barmanství znamená pro vás?

Jsou i takoví barmani, my jim říkáme „nalejvačí“ nebo „slejvačí“. Tím je nechci vůbec urazit, je to většinou o tom, že v klubu není čas na nějaké vymýšlení. I já jsem si tuto práci vyzkoušel, ale neoslovilo mě to. Pro mě je barmanství o poskytnutí servisu lidem, co k nám přijdou. Od pozdravu přes usazení, postarání se o jejich pohodlí a vybírání drinku přesně podle požadavků zákazníka.

Beru to tak, jako bych si pozval hosty k sobě domů a staral se o to, aby byli spokojeni.

Jsou nějaké speciální vlastnosti, které by měl barman mít?

Myslím si, že se to dá rozdělit na dvě roviny. Jednou je charakter a pak zkušenosti. Charakter je podle mě důležitější, protože barman se musí chtít starat o lidi, být empatický a komunikativní. Receptury a příprava koktejlů se pak dají naučit.

Když jdete někam na drink, máte kritické oko, nebo se nekoukáte, jak koktejly připravují?

Je to taková pracovní deformace a občas na to koukám. Snažím se ale od toho oprostit. Když někam jdu, většinou si dám panáka, na tom se nedá nic moc zkoumat. Když si dám nějaký drink, už to trochu zkoumám a vlastně si neodpočinu od práce. To je vlastně důvod, proč se do baru vydávám.

Jak připravujete drinky? Co vás inspiruje?

Záleží na tom, jestli se drink připravuje na soutěž, nebo do baru. Pokud jde na soutěž, jsou daná nějaká pravidla a ingredience, které musí drink obsahovat. Takže už mám daný nějaký směr, kterým se musím vydat. Pokud vymyslím do baru, hodně mě inspiruje příroda a snažím se vymýšlet drinky obsahující věci, které najdeme třeba v lese. Stane se, že jdu na procházku a s sebou mám malinovou limonádu. Vyzkouším, jak chutná jehličí, a najednou zjistím, že to třeba půjde dohromady. A je to. Příroda nám nabízí spoustu dobrých ingrediencí.

Máte za sebou nespočet barmanských soutěží a spoustu vítězství. Je nějaké, kterého si nejvíce vážíte?

To asi úplně nedokážu říct. Užil jsem si všechny soutěže a každá měla něco do sebe. Kdybych měl ale zvolit zemi, tak asi Mexiko. To mě hodně bavilo. Šest dní trvala soutěž a ještě jsme si to prodloužili o pár dní dovolené. Sice přšelo, ale i tak jsem si to moc užil.

Procestoval jste velkou část světa, pracoval v pražském Hemingway baru a nakonec zakotvil v Hradci Králové, kde jste otevřel Blind Lion bar. Čím je bar speciální?

Bar je založený na tak zvaném „speakeasy“ konceptu. To byly bary, které vznikaly v době prohibice a nejvíce jsou spojovány s Amerikou. Fungovaly na heslo, nebo jste museli projít třeba jiným podnikem a teprve pak jste se dostali do baru. U nás to máme nastavené tak, že když nám napíšete nebo zavoláte, pošleme vám adresu, kde se bar nachází. Nemáme žádné reklamy, žádné cedule. Přijdete, zazvoníte na zvonek a my pro vás dojdeme až ke dveřím.

Koronavirus zavřel i vaše prostory. Jak jste na tom teď? Máte otevřeno?

Byly to těžké časy, ale přežili jsme a už máme opět otevřeno. Teď už jen doufám, že to tak zůstane. Lidi si zvykli, že jsou bary zavřené a nikam moc nechodí. Doufám, že na nás nezapomněli a že k nám znovu zavítají. Zatím je to takový pomalejší rozjezd. ■

Trénovat Hradec je pro mě výzvou

S novým začátkem v první lize přišel do FC Hradec Králové i nový trenér. Na lavičku nově usedne Miroslav Koubek, který má za sebou nespočet zápasů, ať už jako brankář, nebo trenér. V portfoliu má zapsané trénování například SK Slavia Praha, Viktoria Žižkov nebo Baník Ostrava. V roce 2016 byl asistentem Karla Jarolíma u A-mužstva české reprezentace a teď si vezme pod křídla hradecké Votroky.

TEREZA KARANSKÁ,
FOTO: ARCHIV FC HRADEC KRÁLOVÉ

Máte za sebou bohatou kariéru na hřišti i na lavičce. Pojd'me se poohlédnout za tím, na co nejraději vzpomínáte z vaší brankářské éry.

Nejlepší období jsem prožil, když jsem byl v pražské Spartě. Moje hráčská kariéra je v podstatě spojena s dvěma kluby. Pět let jsem tenkrát působil v druhé lize v SK Kladno a dalších pět let ve Spartě Praha. Takže deset let dohromady, což není tak mnoho. Potom jsem se ale zranil a musel jsem kariéru ukončit, když mi bylo asi 32 let, pak jsem se stal trenérem. To období ve Spartě bylo nádherné. Hrál jsem tam v letech 1978 až 1982. Tenkrát to bylo celkem atraktivní, protože se hodně cestovalo. Byli jsme třeba v Jižní Americe, kterou jsme

projeli celou, a skončili jsme ve Střední Americe. Byli jsme tam čtyřicet dnů. To už teď není moc možné kvůli termínové listině, kterou tvoří světový fotbal. To se zažije jen jednou za život a mně se to ve Spartě povedlo.

V trenérské kariéře jste zažil i zahraniční angažmá, trénoval jste v Německu a v Číně. Co jste si z těchto dvou zemí odnesl? Je tam fotbal odlišný od toho našeho?

V Německu jsem byl ve třetí soutěži, což je taková poloprofesionální, v Číně jsem byl v té nejvyšší. Myslím si, že inspirativní bylo hlavně Německo. Asi nejpodstatnější poznání pro rozvoj v kariéře byla rozhodně jejich morálka a smysl pro fair play. U nás jsme často zaskočení tím, co dokáže někdo vymyslet za kombinace, aby tomu druhému ublížil. Tam to takhle vůbec nebylo.

Čína byla ale asi zajímavější z pohledu poznávání jiné kultury, ne?

Nepochybně. Přiznám se, že jsem nebyl jen na hřišti, ale byli jsme i na Velké čínské zdi, na Náměstí nebeského klidu nebo v Zakázaném městě. Na tyto skvosty si člověk musí najít čas, takže když se mi to podařilo, rád jsem někam vyrazil.

Teď jste hlavní trenér FC Hradec Králové a vracíte se po několikaleté pauze ke klubovému fotbalu. Co rozhodlo, že jste se vrátil zpět na lavičku?

Já jsem už v pokročilejším věku, nejen z pohledu trénování. Vůbec jsem tedy nepočítal s tím, že půjdu ještě trénovat. Nicméně fotbal jsem sledoval velice pečlivě a do dneška stále sleduji. Pokud to mám říci stručně, rozhodl covid. Už jsem v důchodovém věku a zjistil jsem, že si člověk nemůže důchod ani pořádně užít, když jsou všude samá omezení a zákazy. Zamyslel jsem se nad tím, že když mi covid brání normálnímu životu aktivního důchodce, prostě půjdu pracovat. Nečekaně jsem dostal nabídku od Hradce Králové, která mě oslovila, protože jsem vždy Hradec považoval za velmi respektovaný klub. V tu chvíli se to pro mě stalo výzvou, nad kterou jsem se zamýšlel, a nakonec ji s radostí přijal.

Výzva je to určitě i v tom, že přicházíte po trenérovi, který s týmem postoupil do první ligy, což je neobvyklá situace. Zažil jste už někdy v kariéře, že přicházíte po úspěšném trenérovi, a ne po vyhozeném?

To jsem určitě ještě nezažil. Většinou to bývá tak, že dostanete práci někde, kde se nedarí. Rozhodnutí pana Frtály, že z osobních důvodů už nechce pokračovat, vytvořilo neobvyklou situaci pro mě.

Jaké jsou teď s týmem plány?

Čeká nás poměrně náročná sezóna, protože je tam obrovské břemeno stavby nového hradeckého stadionu. Nebudeme mít žádné domácí prostředí a budeme hrát 35 zápasů venku, což je pro no-

vávka v první lize těžké. Spoustu hráčů se ještě s první ligou nesetkalo a bez stadionu to pro ně bude o to větší novum. I bez domácích fanoušků v zádech to bude pro nás náročná sezóna. Naším cílem je rozhodně se zachránit a adaptovat se. To bude naší povinností.

Jaké máte zatím dojmy z hráčů?

Tady musím vznést komplement na adresu bývalého trenéra, protože mužstvo je velmi slušně trénované. Převzal jsem tým, který je v dobré kondici, po herní stránce jsou to šikovní kluci a při nějakém dobrém citlivém doplnění si myslím, že můžeme tuto náročnou misi zvládnout. ■

INZERCE

Ideální místo pro vaši okamžitou on-line prezentaci

PR články, bannery, pozvánky, cenové akce, komerční sdělení

f
t
@
Salonky HK
#Salonkyhk

Zamilovaný rebel aneb Čapkova mladistvá hradecká stopa

Karel Čapek, rodák z Malých Svatoňovic, je nepochybně jedním z nejvýznamnějších českých spisovatelů. Jeho život je často spojován právě s tímto koutem na Trutnovsku, ale málo se ví, že zanechal výraznou mladistvou stopu v Hradci Králové.

✎ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: TEREZA FABIÁNKOVÁ

Tento poměrně málo známý a opomíjený fakt se rozhodla hradecké veřejnosti připomenout Ilona Machová, která na toto téma připravuje útlou brožuru nazvanou Zamilovaný rebel, ilustrovanou výtvarnicí Evou Horskou. Autorku brožury primárně zajímá část Čapkova života, o které se nemluví, tedy o letech jeho puberty a dospívání.

Karel Čapek přišel do Hradce Králové s velkým nadšením v roce 1901 a začal objevovat tamní studentský život. „Kromě toho, že studoval na zdejším gymnáziu, které sídlilo v bývalé jezuitské koleji, byl pro něj zásadní i studentský spolek Mansarda, jehož byl spoluzakládajícím členem. Ve

spolku bylo až padesát studentů z různých škol ve městě. Ti se často setkávali, chodili na výlety za město, pořádali debaty a knižní večery, pěstovali rétoriku. Karel už v té době psal do několika časopisů,“ připomenula jeho stopu Machová.

Mladý student tehdy bydlel s babičkou Novotnou v pronajatém bytě domu na Malém náměstí, kde je dnes hotel U Královny Elišky. V roce 1905 se zamiloval do Anny Nepeřené, které adresoval množství milostných dopisů. Ty později vyšly pod názvem Listy Anielce. To bylo Čapkovi patnáct let.

A jaké tedy byly první hradecké lásky zamilovaného rebelu? „Myslím si, že měl v tomto směru trochu zvláštní taktiku. Když si vezmeme jeho dvě hradecké lásky – Márinku Svatoňovou a Annu Nepeřenou, postupoval u obou tak trochu stejně. Vystupoval jako ten, který jim chce pomáhat, radit s knížkami, jako ten, co má přehled. Pasoval se do role rádce, což od patnáctiletého kluka stejně staré dívky příliš nechťejí,“ říká autorka brožury.

Márinka zase potkala Karlova bratra Josefa, který ji zaujal více, protože byl starší a pro dívku jejího věku asi zajímavější.

Mladý Karel časem svou strategii změnil. „Anielce prozradil, že je do ní zamilovaný, ale ani to příliš nezabralo. Anielka Karla odmítala. Zpochybnila jeho vyznání, ve kterém ji označuje za lásku svého života. Odepsala mu, že to v takovém věku nepovažuje za rozumné. Později si vzala jednoho jeho spolužáka,“ popisuje autorka Čapkovy tehdejší milostné neúspěchy.

Další zajímavostí, o které se málo ví a moc nemluví, je jeho studium na hradeckém gymnáziu, z něhož byl zřejmě vyhozen. Okolnosti Čapkova odchodu z této vzdělávací instituce nejsou dosud zcela vyjasněny. „Existuje několik verzí, proč se tak stalo. Buď byl vyhozen za slohovou práci namířenou proti císařství, nebo za proticísařskou básničku v časopisu, možná jen za účast ve spolku Mansarda. Je ale také možné, že to bylo na žádost jeho rodičů, kteří chtěli, aby šel studovat do Brna, kam se provdala jeho sestra Helena, a tak by nemuseli držet byt v Hradci,“ uvádí. Čapek později píše trochu ubližným tónem, že musel z hradeckého gymnázia odejít. Zřejmě tam tedy došlo k nějakému střetu s profesory.

Machová pro svou brožuru Zamilovaný rebel navázala spolupráci s Muzeem bratří Čapků v Malých Svatoňovicích, kde čerpala informace. Některé materiály získala v badatelně místního

muzea, Státním okresním archivu a v čapkovských monografiích. „Asi nejlepším zdrojem byla kniha Moji milí bratři od Heleny Čapkové, kde jsou úryvky Karlových dopisů. V nich jsou zachycena jeho trápení s děvčaty, školní záležitosti a různé další historky. Tyto vzpomínky jsou důležité, protože není lepší doklad o jeho osobním životě v Hradci Králové,“ prozradila autorka, která na brožuru pracovala zhruba jeden rok. Osobnost Karla Čapka nyní vnímá více jako živoucí bytost než „jen“ jako slavného spisovatele.

„Žil zde v době, kdy u něj vrcholila puberta, kdy opustil jistotu rodinného prostředí. Odešel do většího města a musel se v něm adaptovat, což není úplně jednoduché. Poprvé v něm byl totiž sám za sebe. A právě tato skutečnost mně vždycky chyběla v jeho životopisech. Navíc dopisy, které v Hradci psal svým láskám, naznačovaly, že šlo už v tomto mladistvém věku o velký literární talent,“ vysvětlila Machová.

Hradecké motivy o pobytu v tomto městě se objevují i v jeho díle. Nejvíce asi v románu Továrna na absolutno, kde je zmíněn mj. chrám Svatého Duha či pivovar. V předmluvě Krakonošovy zahrady popisuje Hradec z hlediska tehdejší doby, kdy bylo město ještě uzavřené hradbami, jako vstupní bránu do Podkrkonoší. A Hradec Králové a Čapkův vztah k Anielce byl také inspirací pro vznik hry Loupežník.

V roce 2018 iniciovala autorka brožury společně s badatelem Hasanem Zahirovičem jmenování Karla Čapka čestným občanem města, protože se domnívá, že jeho pobyt v Hradci je opomíjený, ale přitom velmi důležitý.

„Myslím si, že Čapkova hradecká stopa byla považována vždy tak trochu za negativní. S pobytem v Hradci jsou přitom spojeny Čapkovy literární začátky. Kdyžby nebylo hradeckého gymnázia a Mansardy, nevíme, zda bychom nyní Čapka znali. Čestné občanství bylo prvním krokem, jak dát najevo, že nám záleží na tom, aby čapkovská stopa v Hradci byla stále zřetelná. Přála bych si, abych touto brožurou probudila mezi Hradečáky větší zájem o Čapkovu osobnost, aby byli hrdí, že tento spisovatel působil i v jejich městě,“ dodala Ilona Machová, jejíž brožura Zamilovaný rebel by měla vyjít v druhé polovině letošního léta v nákladu tři tisíce kusů. ■

EPO 1 míří do uměleckého prostoru střední Evropy

Fantastické, unikátní, mimořádné, velkorysé... To byly nejčastější přívlastky provázající červnové setkání v industriálních prostorách bývalé elektrárny v Trutnově-Poříčí, kde pod dohledem Rudolfa Kaspera, zakladatele rodinné firmy Kasper, a jeho ženy Renaty vzniká skutečně špičkové kulturní Centrum současného umění EPO 1.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

„Naším záměrem je tady představovat kvalitní umění s přesahem nejen do českého, ale i středoevropského prostoru,“ prozradil Kasper ambice galerie sedmdesátí účastníkům setkání, které se odehrálo v prvním zrekonstruovaném patře, kde vznikla čistá, vzdušná a nádherná galerie. Při té příležitosti se zde pořádala premiérová výstava fotografií legendárního trutnovského krajinářského fotografa Jiřího Havla, jenž v dubnu oslavil požehnané devadesáté narozeniny.

Kasper v této souvislosti upozornil, že nejde o otevření Centra současného umění EPO 1, protože většina prostor je ještě ve fázi hrubé stavby. „Nad třetím, již zrekonstruovaným podlažím o ploše 340 metrů čtverečních bude totožné podlaží a horní patro s proskleným průhledem. V prvním a druhém patře budou depozitáře, sklady mobiliáře a potřebné technické zázemí,“ uvedl.

Na galerijní podmínky střední Evropy jsou to podle něj zcela výjimečné výstavní prostory o využitelné půdorysné ploše přibližně 4700 metrů čtverečních, z toho 3400 metrů bude rekonstruováno pro pořádání velkorysých uměleckých expozic. V pětipodlažní budově bývalé rozvodny budou tedy tři podlaží výstavních ploch pro menší 3D objekty, obrazy, grafiku i fotografie.

Největší plochou bude původní generátorovna a strojozna. Art centrum vedené mottem Power of

Art, tedy Síla umění, se stane místem zaměřeným na současné umění s důrazem na sochu a bude také otevřeným místem pro všestrannou uměleckou tvorbu. Plánuje se tady rovněž pořádání workshopů, přednášek či edukační činnost. Renomovaní i začínající umělci zde absolvují rezidenční pobyty. Záměrem je i expanze do veřejného prostoru v podobě open air galerie jako součásti EPO 1.

„V roce 2011 jsme bývalou továrnu Dukla jako společnost Kasper Kovo koupili od německého vlastníka. Firma byla ve velmi špatném technologickém, stavebním a personálním stavu, navíc bez výrobního programu. V roce 2017 jsme se s manželkou rozhodli, že historické budovy staré zhruba 110 let zachováme, zrenovujeme a přebudujeme na Centrum současného umění EPO 1,“ vrátil se do minulosti Kasper.

Proměna bývalé elektrárny v kulturní centrum je rozdělena do několika etap s tím, že samotná rekonstrukce byla zahájena v únoru minulého roku. Důraz je kladen na zachování původního vzhledu objektů. Interiéry budou samozřejmě moderní a splňující požadavky současné doby. Grand opening pro širokou veřejnost plánují Kasperovi na jaro 2023. Začít chtějí významnou a nepřehlédnutelnou sochařskou expozicí. Úplné dokončení komplexu je ale plánováno až na rok 2025. Teprve tehdy bude zprovozněno celé zázemí galerie EPO 1.

„Chceme pro Centrum současného umění vytvořit vysoce hodnotné a nadčasové prostory. Budovy budou velmi kvalitně zrekonstruované a budou žít dál. Věřím, že díky tomu přežijí další generace,“ je přesvědčen Kasper, který poděkoval manželce Renatě i synům Jakobovi a Davidovi s rodinami. „Bez nich bych tento záměr nemohl realizovat,“ dodal. ■

OHLASY

■ Ivan Adamec, starosta Trutnova

EPO 1 je něco opravdu výjimečného, co jinde v Čechách a možná ani v Evropě nenajdete. Až se jednou dočkáme sjezdu z nové dálnice do města, bude EPO 1 v krásné historické budově magnetem pro návštěvníky. Peníze, které vznikly z lidské práce a byly investovány do kultury, je to nejlepší, co nás v Trutnově mohlo potkat. Fandové umění Renata a Rudolf Kasperovi jsou garanty toho, že Trutnov bude do budoucna ještě zajímavější město než dosud.

■ Martin Červíček, hejtmán Královéhradeckého kraje

Mám rád lidi, kteří v životě něco dokázali, jsou schopni se zastavit v čase a rozhodnou se, že kromě byznysu udělají něco smysluplného, co tady zůstane pro další generace. Když přišel Rudolf Kasper s tím, že hodlá zachránit objekt staré elektrárny a zároveň zde vybudovat zázemí pro umění a pořádat tady výstavy, připadlo mně to jako fantastický záměr, který už dostává konkrétní obrysy.

■ Jan Školník, podnikatel a filantrop

Sám jsem v kontaktu s českou i světovou uměleckou scénou. Možná záměr pana Kaspera může být někým považován za nesmyslné vydávání peněz, ale má to velkou a nedozírnou hodnotu. Pokud člověk není hrostejný a pustí se do takového díla, má takové konání určitě smysl. Projekt má ještě před sebou hodně fází. Propojení industriálního prostoru s uměním je určitě dobrá kombinace. Myslím, že budoucí návštěvníky zde čeká obohacující pobyt.

■ Jiří Havel, fotograf

Když jsem se byl před časem na tuto bývalou elektrárnu podívat, byl tady v opuštěných prostorech strašně nepořádek. Potom pan Kasper prozradil, že tady chce udělat galerii: příznám se, že jsem tento záměr považoval za utopii a fantazii. Dnes musím ale říci, že jsem se mýlil. Stačí se podívat, co se mu už s tímto místem podařilo udělat. Je to úžasné!

Všichni byli opravdu šťastní

Respektovaná přehlídka nového cirkusu Cirk-UFF znovu rozpohybovala Trutnov. Již po jedenácté! V tradičním termínu na začátku června nabídl mezinárodní festival několik premiér a nakonec i účast zahraničních umělců. „Co se ke mně donesly zpětné vazby jak od návštěvníků, tak performerů, všichni byli opravdu šťastní, že Cirk-UFF proběhl,“ nechal se slyšet principál festivalu a ředitel Uffa Libor Kasík.

✎ MICHAL BOGÁŇ, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

Lidé si po dlouhé době mohli konečně užít nějakou akci. Návštěvnost sice v celkovém měřítku ve srovnání s předchozími ročníky nebyla tak vysoká, nicméně bylo to dané i tím, že kapacita vnitřních představení musela být dle restrikcí omezena na padesát procent. Vystoupení špičkového českého souboru Losers Cirque Company by tak za normálních okolností sledovalo vyprodané Uffo, takhle se však zaplnilo „jen“ z půlky.

„Bylo to ale moc příjemné vystoupit po tak dlouhé době před diváky a užít si potlesk, na který jsme rok čekali,“ řekla po premiéře inscenace Konkurs akrobatka Karolína Křížová. Dlouhý závěrečný potlesk byl podle principála souboru Petra Horníčka pro umělce zaslouženou odměnou za dlouhou práci. „Je to pro ně satisfakce a zároveň zpětná energie, která je dobije,“ poznamenal.

Naplánovat v relativně krátké době celý festival, jelikož v dubnu se ještě nevědělo, jestli se uskuteční, nebylo jednoduché. O to větší radost Libor Kasík a spol. měli, že všechno, co veřejnosti slíbili, se stalo. „Stále to opakuji, že tam nahoře nad Cirk-UFFem pořád někdo drží ochrannou ruku,“ usmál se Kasík. Jediná drobná změna se přihodila u show klaunů Squadra Sua, neboť jeden z účinkujících se před festivalem zranil a místo tří performerů museli představení zvládnout dva. Ale dali to.

Produkce Cirk-UFFu je zajímavá tím, že se odehrává i různě po městě. Letos si například akrobatka Eliška Brtnická jako svou scénu vybrala řeku Úpu či pivovarský komín. „Bylo to jiné a lidem se to také líbilo,“ poukázal Libor Kasík na novinku mezi představeními pod širým nebem, kdy lidé se sluchátky na uších mohli sledovat, jak přední česká umělkyně předvádí akrobatické kousky ve výšce nad zemí.

A s čím novým přijde Cirk-UFF za rok? „Uff! Nechci to zakřiknout, ale myslím si, že by to mohlo být velký. Zatím ale nemůžu nic prozrazovat,“ řekl tajemně principál festivalu, jehož dvanáctý ročník prý ale opět vyvrcholí klasicky první červnovou nedělí. A doporučuje si předtím odpočítat tak pět dní dopředu. ■

Já, reportér

TV Salonky Trutnovinky Vrchlabinky

Aplikace, ve které se staneš **pravým reportérem!**

Stáhni aplikaci

Sdílej

Vytvoř reportáž

Mobilní aplikace **Já, reportér** je aplikace našich médií pro každého, kdo se chce stát reportérem. Pomocí aplikace **nahrávejte video z mobilního telefonu** (IOS, Android) a odešlete ho do naší databáze. Redakce si váš záznam s krátkým popisem prohlédne a bude mít **možnost video publikovat.**

JAKO **HLAVNÍ PARTNER** SI VÁS DOVOLUJEME POZVAT NA **94. PARDUBICKOU JUNIORKU**
MISTROVSTVÍ ČR JEDNOTLIVCŮ V KATEGORII STARŠÍHO DOROSTU V TENISE KONANÉHO
7. - 13. 8. 2021 V PARDUBICÍCH.

